

oppbrudd

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND I OSLO

13. årgang . nr 4 1978

Raud eller blå talarstol i DNS?

KAMPEN ER IGONG!

DKSF stiller til val i DNS, med stort baluba, kapital i ryggen, epler som lokkemiddel og flotte reklameskilt. Under slagordet «Gjenreis DNS» skal DNS «gjenreises» i kapitalen og dei reaksjonære kreftene si teneste.

På fyrste møtet var det nokså jamt – iallefall i starten av møtet, før kjellaren åpna. Vi trur møteprogram-

met framover fristar mange. Og vi trur mange er imot ein «blå vår» i DNS. Men høgre mobiliserer – det er difor viktig at du også kjem!

Vi vil i seinare artiklar koma attende til ulike sider ved DKSF sin politikk. Her berre nokre innleiande merknader.

DNS, har dei sett ned eit strategisenter, leia av to reserveoffiserar frå militæret, Kåre Verpe og Dag Tangen Olsen. Kåre Verpe trur vi mange kjenner. Han har hatt ein finger med i dei fleste kampanjene frå Høgre i DNS, frå «Kamp mot ekstremisme» – då han sjølv var formannskandidat – til no å sitja å dra i trådane og «streke opp lina».

I sommer hadde nok Verpe ein lærerik jobb. Då jobba han i organisasjonsutvalet i Unge Høgre og hadde ansvar for rekrutteringa. Dette kjem nok godt med, no som Unge Høgre er kasta inn i valkampen for fullt.

UNGE HØGRE ER MOBILISERT FOR Å NÅ MÅLSETTINGA PÅ 2500 STEMME

Unge Høgre er kasta inn i kampen, og det trengst nok, for målsettinga er høg: 2500 stemmer. Hausten då DKSF verkeleg satsa stort – under «Fei dem ut»-kampanja i 1974 – då fekk dei 1500 stemmer. Dei satsar altså på å få 1000 fleire stemmer enn då. Dette er det same som at Høgre verkeleg satsar stort i haust.

Hittil veit vi at DKK har fått kontaktar på mange skular, kontaktar som kjem til å driva aktiv innpisking.

DKSF GAR INN FOR EIT STYRKA TILHØVE TIL NATO OG USA-IMPERIALISMEN

Hittil har DKK lege lågt i løypa når det gjeld å presentera politikken sin. Men reserveoffiseren sjølv, Kåre Verpe, klarte nok ikkje å dy seg på DNS-møtet om overvåking. Då fortalte han ivrig at dei gjekk inn for å styrka tilhøvet til USA-imperialismen og NATO. Det er reine ord for pengane.

Vi veit altså alt **no**, etter fyrste

møtet, at om Høgre vinn, så vil dei nytta talarstolen i DNS til å styrka tilhøvet til USA-imperialismen. Her skal det bli spanande på møta frametter. Det vil nok koma fleire slike utsagn – rett frå hjarterota!

KVA OM HØGRE TEK OVER?

Vi må stilla oss spørsmål som: Skal talarstolen i DNS til våren vera ein talarstol for streikande arbeidrar eller for reaksjonære bedriftseigarar? Vil vi at talarstolen i DNS skal nyttast til å knytta nærare bånd til USA-imperialismen?

DNS er eit viktig forum og ein viktig talarstol. Ein siger for Høgre og DKSF vil vera ei oppmuntring til alt blått og reaksjonært, ei oppmuntring til at trakassering av dei demokratiske rettane og ytringsfriheten skal fortsetja, ja, det vil kort sagt vera ein siger for kapitalinteressene. Og det vil vera ei fjør i hatten til dei reaksjonære i kampen for å vinna studentane. Høgre har gjort si vurdering, og angrepsmålet er nå klårt: DNS skal takast. Men vi på vår side trur på ingen måte at studentane vil ha ein Høgre talarstole i DNS.

MØTEPROGRAMMET FRAMOVER ER INTERESSANT

Raud Front har presentert møteprogrammet sitt for hausten. Og vi trur det er litt for einkvar smak her. Og mange **aktuelle** møte! Og mykje kultur!

Det vil verta arrangert møte om Svalbard, om Kina-Albania, om prostitusjon, om matspørsmålet i år 2000, om purken, om den økonomiske krisa osv. Og kultur? I tillegg til kultur på kvart møte, vert det arrangert konsert med Heimevernslaget 23.9 og musikkveld og dans med Tramteateret 18.10.

Jau, jau, folkens. Møt fram! Vi skal nok slå Høgre!

– Ditt personlige slagord i valgkampen er «opp alle Blinderns bundne treller». Hva mener du med det?
– At studentene på Blindern må legge av seg endel politiske dogmer, og at pluralismen og

den fri kritiske tenkning igjen må komme i høysetet.

Hvitt på svart-svart på hvitt
Auråker i intervju med Universitas.

DEMOKRATISK SINNELAG HOS DKSF?

DKSF utgir seg for å være sanne demokrater som fører en heltemodig kamp mot blodtørste kommunister. Oppbrudd har gleden av å presentere et eksempel på DKSF sitt demokratiske sinnelag – denne gang representert ved Jan Lædre fra Det Konservative Kandidatstyre.

Studentene ved Sosialøkonomisk institutt har lange tradisjoner i støtte til streikende arbeidere. Ved de fleste streikene som har vært de siste åra, har blant annet allmøtet vedtatt støtteresolusjoner og bevilget penger.

pengene til streikestøtte. Flertallet i utvalget delte ikke hans syn og det ble vedtatt med 3 mot 2 stemmer (1 avholdende) at pengene skulle bevilges.

Kasserer i utvalget var ganske riktig Jan Lædre. 10. mars ble Hustad-streiken avblåst. Men for en sann demokrat tar det tid å sette demokratiske vedtak ut i livet. Det tok faktisk en måned (fra vedtaket i utvalget, 24/2, til 23/3) før Jan Lædre klarte å fylle ut postanvisningen. At han i tidsrommet fra 10/3 til 23/3 har klart å oppfatte at streiken var avblåst, er slett ikke usannsynlig.

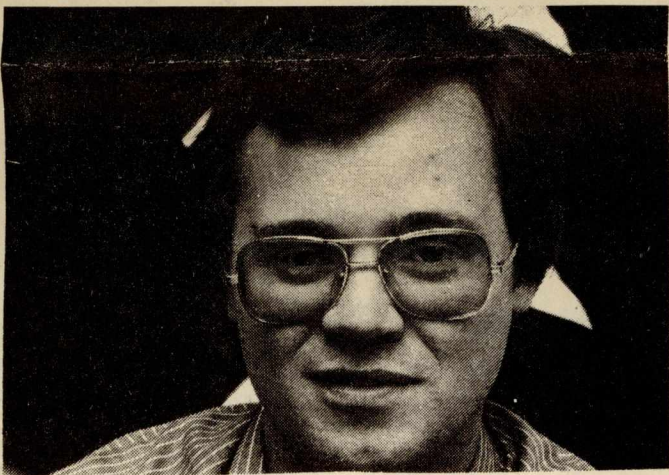
Vinteren 1977 var det streik ved Hustad Fiskematkjøkken i Trondheim. Arbeiderne tok opp kampen mot usakelige oppsigelser og en tyrannisk bedriftseier. Streiken ble behandlet på sosialøkonomisk allmøte. På grunn av lavt frammøte nøyde allmøtet seg med å henstille til fagutvalget snarest å bevilge kr. 300,- til Hustadarbeiderne.

Få dager etterpå (24/2) vedtok utvalget å bevilge pengene. I referatet fra møtet heter det blant annet: «Jan mente at en slik bevilgning ikke kunne foretas da utvalgets inntekt et slikt beløp skulle trekkes fra, kom fra bokskapavgift og memosalg, og han hevdet at vi derfor ikke skulle bruke disse

Den konservative demokraten var imidlertid ikke fornøyd ennå. Bak postanvisningen skrev har at dersom streiken var avblåst («og heldigvis var den det»), måtte arbeiderne sende pengene tilbake. Og hvem hadde vedtatt dette? Den konservative demokraten helt på egenhånd, selvfølgelig. Pengene kom i retur.

Hustadarbeiderne trengte penger til rettssaken, men Jan Lædre hadde andre klasseinteresser å ivareta.

Vi har sagt det før: Et demokratisk sinnelag er DKSF sitt fremste varemerke, nå som i 30-åra.

DKSFs formannskandidat Stein Auråker
(Foto: Universitas)

IKKJE FYRSTE GONGEN, NEI

Dei reaksjonære har ikkje hatt styremakta i DNS sidan 1970. Men mange gonger har dei freista ta over: I 1973 var det «Opposisjon '73». Hausten 1974 sette dei igong den hittil mest kjente kampanja: «Fei dem ut!». Prosjektet, kalla «reaksjonært lemen-år», fekk hundre-tusenvis av kroner frå kapitalistar og heile Høgre var kasta inn på oppgåva. Lars Jacob Krogh («Jatil-EEC-Lars») var deira «helgen» og dei nytta seg av proffe reklame-teknarar. Men Lars Groth og DKSF tapte – med 1500 stemmer mot Raud Front sine 3200.

I 1975 stilte dei opp på ny, no under mottoet «Kamp mot ekstremisme» og med Kåre Verpe ved roret.

Seinare har også Høgre stilt opp i DNS, men tapt har dei gjort. **Men** det er truleg lenge sidan dei har satsa slik som i haust.

«DET SKA'KKJE STA PÅ PENGANE, SA BERRE KLEM I VEG»

Slik lyder det i songen «Eg heiter

Kåre Willoch». Og **pengar** til å driva valsirkuset for kjem vel ikkje Høgre si studentforeining, DKSF, til å mangla. Hittil har Det Konservative Kandidatstyret (DKK) fått 75.000 blanke kroner, så vidt vi veit. Og om det skulle knipa, er det vel meir i vente frå klassefrendane, skulle vi tru, – både frå Høgre, frå kapitalstrekkene og frå «de ny-y-delige strøg» på Ullern-åsen o.l. For her skal det satsast: No er tida komen til at Høgre skal ta sjølvaste bastionen til dei progressive – DNS. Og rart er det vel eigentleg ikkje at erobring av DNS står på dagsorden, for historia til Raud Front i DNS, frå konsekvent stønad til all kamp mot imperialismen, til flotte solidaritetsmøter med streikande arbeidrar, må ha skaffa mange Høgre-politikarar og mang ein bedriftseigar gråe hår og blanke skallar.

RESERVEOFFISERAR I STRATEGISENTERET

Men pengar er ikkje **nok**. For å leggja politikken sin «lurt» fram, og for å driva kampanja fram til siger i

ERIK SOLHEIM – S.U.-LEDER I TAKT MED SITT GRUNNPLAN?

I sommer avslørte «Klassekampen» en komitérapport forfattet av SU-lederen Erik Solheim. Rapporten var diskusjonsgrunnlag for en debatt om «AKP's «mjuke linje», som fant sted på SV's hovedstyremøte 29. mai. Denne rapporten inneholdt

mange tankevekkende utsagn. Utsagn som ikke bør glemmes, eller avfeies med at de kommer fra en enkeltperson i SV. Erfaringer fra f.eks. 21. august og 11. september, viser at Erik Solheims linje om å «avvise samarbeid på alle felter» følges opp av SV-

ledelsen. Dette på tross av at enhetsmarkeringer har hatt kraftig framgang på landsbasis, både 8. mars, 21. august og 11. september. Enhetsmarkeringer aktiviserer langt fler for viktige saker. Splittelse passiviserer mange. Også innfor SV deler mange dette synet.

I komitérapporten innrømmes det at «Langt inn i SV's egne rekker har vi folk som ønsker enhet med AKP». Solheim ser ikke dette som en kilde til økt kampkraft på viktige felt. Tvert imot.

har ærlig talt ingen løsning på problemet.

riske partipolitiske hensyn foran bredt solidaritetsarbeid.

EKTE SOSIALIST?

Er det slik lederen for en virkelig sosialistisk organisasjon tenker? Er det etter slike linjer vi skal utvikle kraftigere slag mot all kvinneundertrykking?

Hva skjedde f.eks. i forbindelse med 11. september? Jo, retningslinjene Erik Solheim streker opp ble satt ut i livet. En brei sammensatt initiativkomité med flere latin-amerikanere og nordmenn som ikke er knyttet til bestemte organisasjoner forsøkte å få istand en fellesmarkering. «Friheten» intervjuet et ledende medlem av Chileaksjonen som fortalte hvordan hendelsen var behandlet. Brevet gikk rett i papirkurva.

PLITTELSE PRINSIPPFFESTES

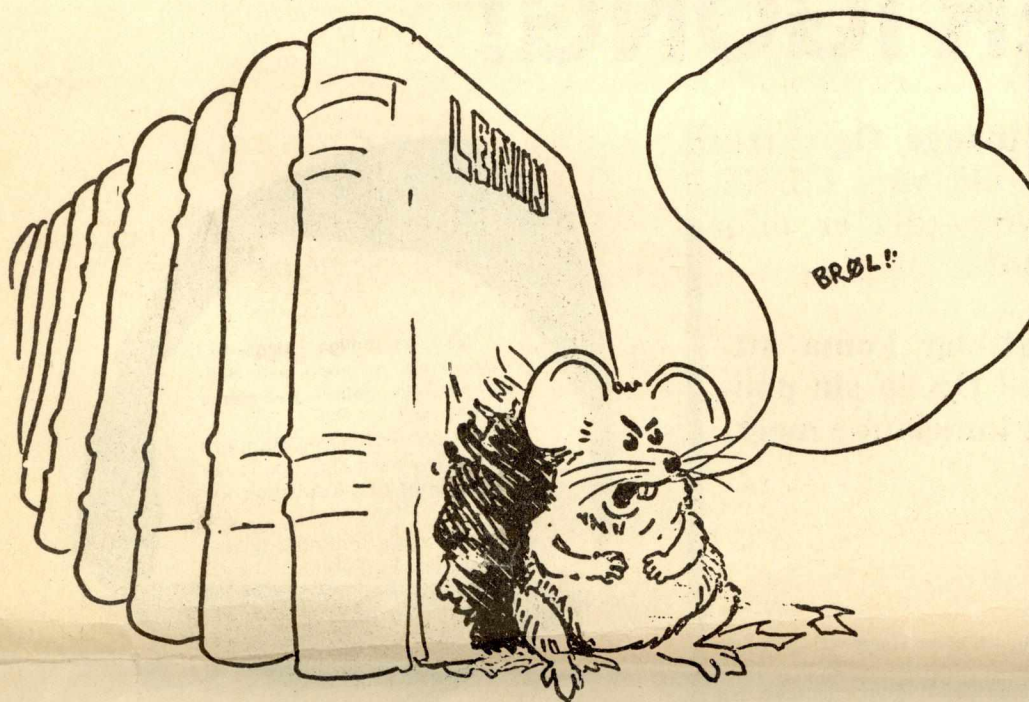
SU-lederens problemer er hvordan for enhver pris unngå at det presser seg fram samarbeid på enkeltsaker. Rapporten tar for seg følgende felt i fagbevegelsen, lokale aksjoner, kvinnebevegelse og ikke minst: «internasjonal solidaritet kommer vi heller ikke utenom», heter det. Når Solheim og SV-ledelsens problem er å innskrenke fronten på disse områdene, ikke å utvide den ved å samle de som kan samles på et felt, – ja da må Solheim og Co. formulere problemstillinger som både utfor, men også i SV setter dem i et grellt lys.

Vi ser ikke mye positivt i at SV-ledelsen konsekvent stiller kampen mot AKP foran forsøk på enhetsmarkeringer. For hvem er egentlig tjent med at SV-ledelsen har gjort partisekterismen til et prinsipp? Ikke de som stiller solidaritetsarbeidet med det tsjekkiske og chilenske folket i forgrunnen. Heller ikke de vi gir støtten til. Heller ikke de mange SV-ere som er for enhet på konkrete saker.

11. SEPTEMBER

I notatet står det: «I nærmeste framtid kommer AKP sikkert til å arbeide for lokal enhet 21. august og 11. september. Vi bør motarbeide begge deler. 11. september kan vi trolig overlate til Chileaksjonen.» Dette sier ikke bare noe om SVs forhold til og bruk av Chileaksjonen. Det sier noe om partiledere som konsekvent stiller sekte-

Typisk er måten å vurdere «problemet» med styrkingen av enhetsarbeidet 8. mars. Til dette sier Solheim: «Jeg har ærlig talt ikke noen løsning på dilemmaet. Vi kan sjølsagt si at vi synes det er viktigere å forholde oss til feministene enn til Kvinnefronten og skyve feministene foran oss når vi avviser samarbeid, men det holder neppe i lengden. Jeg

HUNDRE BLOMSTER ELLER GRÅ GRANITT

Uoverensstemmelsene mellom Albania og Kina har resultert i brudd. Den norske m-l bevegelsen har tatt standpunkt for Kina. Vi holder fast på vårt standpunkt om at A.P.A. tidligere har bygd politikken sin på marxismen-leninismen, men etter vår mening har de albanske lederne i dag et feilaktig og a-historisk syn både i vurderinga av Kina allerede fra før 1949 og av KKP og verdenssituasjonen i helhet i dag.

AKP(m-l) har imøtegått de albanske angrepa på Kina ved å gjengi store deler av albanernes polemikk i «Klassekampen» etterfulgt av fortløpende kommentarer med AKP(m-l)s standpunkter (første del 14. aug.). Dessuten vil «Røde Fane» komme med et nummer som gjengir hele brevet fra APA til KKP med kommentarer. Interesserte oppfordres til å lese disse skriftene.

Etter vår mening bunner mye av albanernes standpunkter i det bilde de har danna seg av sitt eget parti. De sier at det bare finnes ei linje i APA – den proletariske. Albanerne mener det er unaturlig at det skulle være en kamp mellom borgerlige og proletariske ideer i partiet. De sier derfor at det er en monolitisk enhet i partiet. Nå er jo en monolit en steinklump som står ubevegelig på samme sted og forvitrer av vær og vind, og det er vedt og merke seg at Mao Tsetung opp mot denne forsteina erkjennelsen av et kommunistparti har uttrykt at kampen i Kina går mellom borger-skap og proletariat. Det er hoved-

motsigelsen i Kina, og denne motsigelsen gjenspeiler seg i partiet også. Mao mener at det finnes både klasser og klassekamp også etter revolusjonen. Mao er på linje med Lenin, som i boka «Radikalismen-kommunismens barnesykdom», oppsummerte at klassekampen etter revolusjonen periodevis økte i styrke. Men albanerne mener tydeligvis at borgerskapet forsvinner i og med revolusjonen, og at borgerlige ideer bare kan eksistere som en arv fra tida før revolusjonen.

I Hoxhas taler 1971-73, står talen Hoxha holdt før valga på sentralkomité på APAs 6. kongress i 1971. Her står det at alle medlemmene av den gamle sentralkomiteen hadde gjort en god jobb, og ikke en hadde vakla på noe område. Før kongressperioden var omme, var en rekke av disse medlemmene som blei gjenvalgt, ute av sentralkomiteen og partiet. Altså «dårlige mennesker» i løpet av et par år uten å ha gjort den minste lille feil fram til 1971. Vi mener at denne oppsummeringa fra albanerne sjøl underminerer tesen om partiet som «monolitisk enhet» samtidig som tesen om «monolitisk «enhet» tjener til å legge et røykteppe over realitetene i Albania og APA i dag.

Hverken i Norge eller andre steder går det i dag an å være for både de albanske lederne og for Mao Tsetung. Noen prøver å skille med både Hoxha og Mao, men albanerne sjøl har aldri anerkjent Mao som noen marxistisk klassi-

ker. Tvert om retter de angrep på hele det revolusjonære arbeidet hans. De skiller ikke mellom Mao og Hua (slik KUL gjør), men setter et skille ved kulturrevolusjonen som de sier var mer dårlig enn god og førte til at borgerskapet tok makta. Og fra og med Nixons besøk etter invitasjon fra Mao i 1971 har Kina iflg. albanerne for godt vendt ryggen til revolusjonen.

Vi er dypt uenige med albanerne i denne vurderinga, men refererer til den for å vise at ingen kan være for Mao og APA sjøl om f.eks. «KUL» prøver. Derfor stiller vi «KUL» følgende spørsmål:

Når skjedde kontrarevolusjonen i Kina? 71-76?
Regner dere Mao som revisjonist?
Skal hundre blomster blomstre eller «monolitisk enhet» regjere?

Avslutningen på Erik Solheims interne skriv.

HVA KAN VI VENTE OSS AV AKP FRAMOVER:

Solidaritetsarbeidet: AKP vil gjøre sitt ytterste for å oppnå breie allianser på det grunnlaget jeg nevnte ovenfor. Vi bør ganske enkelt kunne avvise samarbeid på alle felter: Palestina pga. deres holdning til den arabiske reaksjonen, Chile ved å vise til hva den chilenske venstresida mener og at AKP har sin egen parti politiske splittelseskomite, Sør-Afrika pga. AKPs holdning til PAC og Angola. ~~Da~~ I den nærmeste framtid kommer AKP sikkert til å arbeide for lokal enhet 21. august og 11. september. Vi bør motarbeide begge deler. 11. september kan vi trolig overlate til Chileaksjonen. Det skulle være greit å oppfordre AKP til å slutte seg til Chileaksjonens tog akkurat som alle andre grupper kan gjøre det, men samtidig avvise alle forhandlinger om enhet. Når det gjelder 21. august bør vi gjøre to ting: Dels planlegge skikkelige egne markeringer av dagen, vrt. i regi av støttekomiteen. Dels bør vi stille som dagens parole: Ja til sosialisme, nei til stalinisme" og kreve at alle overgrep i sosialismens navn blir fordømt. ~~xxxxxxx~~ En annen god parole er: Ungarn 56, Tsjekko 68, Polen 70 – samme sak, samme kamp. MEN: Det nytter ikke bare å avvise samarbeid med AKP på dette grunnlaget. Skal vi bli trudd må vi ha egne arrangementer, i det minste på de større stedene.

OPPBREDD utgis av Norges Kommunistiske Studentforbund ved de høyere læresteder i Oslo.
Ansvarlig: Jørn Magdahl.
Adressa vår er: Oppbrudd, Postboks 115, Blindern, Oslo 3.